

det Frivillighedsprincip, der — om end i forkroblet Form — laa bag ved dem.“ Maa jeg gøre den Bemærkning, at medens Ministerens Forslag i Vinter med sin § 16 syntes os uheldigt, havde det dog andre Paragraffer, som vare heldige; han havde foreslaaet, at denne Institution med de lejede Stolestader afskaffedes. De beholdes nu, og alligevel skal der paalignes Kirkeskat. Pastor Ussing fortsætter: „Og Vedligeholdelsen? Ja, jeg tilstaar, at jeg anser det før anvendte og igen nu foreslaaede Princip, at alle kjøbenhavnske Sogne i Fællesskab skulle bære Byrderne herfor, for aldeles forkert i kirkelig Henseende.“ Jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at en ledende kjøbenhavnsk Kirkemand anser dette Princip, som ligger til Grund for Ministerens Forslag, *for aldeles forkert i kirkelig Henseende.* Vi anse det for aldeles forkert i borgerlig og økonomisk Henseende. Men er der da nogen som helst Grund til dette Forslag? Pastor Ussing skriver videre:

Formanden: Det bliver vist et for vidtløftigt Citat af den hele Afhandling.

Borghjerg: Jeg skal saa slutte med disse Citater og kun gøre opmærksom paa, at Pastor Ussing i Slutningen kommer ind paa de særlig monumentale Kirker og siger: Ja, men deres Vedligeholdelsesudgifter ere saa store, at man ikke godt kan paaligne dem paa det enkelte Sogn, og han henviser saa til Staten og siger: Lad Staten gøre for disse Kirker, hvad den gør for Landets andre store monumentale Kirker, lad den bære en Del af Byrden, men vi skulle ikke have ny kommunale Kirkeskatter hertil. Jeg tror, at det har sin Betydning at fremdrage, hvad der siges fra kirkelig Side om Lovforslaget. Naar hertil kommer det frisindede og det socialdemokratiske Kjøbenhavns Protest ud fra et borgerlig-økonomisk Standpunkt, haaber jeg, at Folketinget vil stille sig paa ganske samme Maade over for dette Forslag, som det stillede sig i Fjor over for et ganske lignende Forslag; nemlig lade det forsvinde i sin store rummelige Papirkurv, en Papirkurv, jeg beklager, ikke er saa rummelig over for slette Lovforslag i Aar, som den har været i tidligere Aar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg skal ikke komme ind paa at forhandle med det ærede Medlem om de forskellige Paastande, han fremsatte, da de fleste af disse Paa-

stande jo ikke angaa dette Forslag, men angaa et Forslag, som tidligere er behandlet og vedtaget her i Tinget og sendt op til det andet Ting, og da han har fremsat disse Ting her før. I det væsentlige var hans hele Tale jo en Tale, han har holdt her tidligere, og som jeg tidligere har svaret paa. Blot i et Par Henseender var der noget nyt. Han gik ud fra, at naar jeg havde forelagt dette Lovforslag her nu, havde jeg dermed erkendt, at de kirkelige Lovforslag ikke kunde blive gennemførte i denne Samling. Det har jeg ikke erkendt. Det vidste jeg allerede før, at denne Samling dog næppe kan blive saa langvarig, at man kan tænke sig, at store gennemgribende Lovforslag som de fire, der ere sendt op i det andet Ting, skulde kunne gennemføres i denne Rigsdagssamling. — En anden ny Bemærkning af det ærede Medlem var meget uheldig for hans Vedkommende, idet den viser, at han slet ikke har læst Lovforslaget igennem. Det viser den sædvanlige Grundighed, hvormed han plejer at gå ind paa Sagerne. Han siger: her forelægger Kirkeministeren et Lovforslag, hvorefter der ikke en Gang er Tale om at indhente Kommunalbestyrelsens Erklæring i Sagen. Jeg maa henvise det ærede Medlem til at læse Lovforslaget. Han vil da finde, at der udtrykkelig i første Stykke af § 2 staar, at Kommunalbestyrelsens Erklæring skal indhentes. Men naar det ærede Medlem i det hele med den Grundighed gaar ind paa Sagen, som han nu viser sig at være i Besiddelse af, er der ingen stærk Ordfordring til at diskutere med det ærede Medlem, navnlig da hans Tale, som sagt, er en Tale, han har holdt tidligere her i Tinget.

Det ærede Medlem foretrækker den nuværende folkekirkelige Tilstand, men den nuværende folkekirkelige Tilstand er jo den, at enten dette Lovforslag bliver vedtaget eller ikke, bliver der forlangt de samme Bidrag. De samme Penge skulle ud, og de ville komme ud, uden at det er nødvendigt, at en Lov hjemler det. Men det bliver ikke ganske de samme Mennesker, der komme til at betale, om dette Lovforslag ikke bliver ført igennem. Bliver dette Lovforslag ikke ført igennem, er der adskillige rige Kjøbenhavnere, der slippe for at give Bidrag, medens adskillige fattige komme til at betale noget større Bidrag. Det er ikke første Gang, det ærede Medlem optræder paa en saadan Maade, at han bliver Talsmand og Forsvarer for de riges Interesser, medens han dog mener at turde stadig fremsætte den